

Sag anlagt den 23. maj 2018 — Carvalho m.fl. mod Parlamentet og Rådet**(Sag T-330/18)**

(2018/C 285/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Armando Carvalho (Santa Comba Dão, Portugal), og 36 andre (ved professor G. Winter, advokat R. Verheyen og barrister H. Leith)

Sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

Sagsøgernes påstande

- Det fastslås, at »drivhusgasemissionsretsakterne«⁽¹⁾ er ulovlige, for så vidt som de for perioden 2021 til 2030 tillader emission af drivhusgasser svarende til 80 % af emissionerne for 1990 i 2021, faldende til 60 % af emissionerne for 1990 i 2030.
- Drivhusgasemissionsretsakterne annulleres, for så vidt som de fastsætter mål om at reducere drivhusgasemissionerne i 2030 med 40 % af 1990-niveauet, og navnlig annulleres artikel 9, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF, som senest ændret ved direktiv 2018/410, artikel 4, stk. 2, i forordning 2018/842 og bilag I dertil, og artikel 4 i forordning 2018/841.
- De sagsøgte pålægges at vedtage foranstaltninger i henhold til drivhusgasemissionsretsakterne, som kræver reduktion af drivhusgasemissionerne i 2030 med 50 % til 60 % af 1990-niveauet, eller sådanne højere reduktioner, som Retten måtte finde passende.
- Subsidiært, hvis Retten ikke ønsker at udstede et påbud, og hvis dens afgørelse om at annullere reduktionsmålene kommer for sent, til at de relevante bestemmelser kan ændres inden 2021, nedlægger sagsøgerne påstand om, at Retten skal træffe afgørelse om, at de anfægtede bestemmelser i drivhusgasemissionsretsakterne fortsat skal være i kraft indtil en nærmere fastsat dato, på hvilken disse mål skal ændres i overensstemmelse med de højere rangerende retlige krav.
- Rådet og Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført ti anbringender.

1. Første anbringende vedrører påstanden om annulation, hvorved det gøres gældende, at Unionen er forpligtet af højere rangerende retsregler til at undgå skade forårsaget af klimaændringer i henhold til den forpligtelse under folkeretlig sædvaneret, som forbyder stater at forårsage skade, og til at forebygge skade i henhold til artikel 191 TEUF. Unionen er ligeledes forpligtet til at forebygge krænkelse af grundlæggende rettigheder beskyttet af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som forårsages af klimaændringer. Disse rettigheder omfatter retten til livet og til fysisk integritet, retten til at udøve et erhverv, ejendomsretten, børns rettigheder og retten til ligebehandling.
2. Andet anbringende vedrører påstanden om annulation, hvorved det gøres gældende, at Unionen, henset til kausaliteten mellem emissionen af drivhusgasser og farlige klimaændringer, er ansvarlig for at træffe foranstaltninger med henblik på at regulere drivhusgasemissionerne inden for Unionen og derved undgå denne skade og forebygge krænkelse af grundlæggende rettigheder.
3. Tredje anbringende vedrører påstand om annulation, hvorved det gøres gældende, at klimaændringer allerede forårsager skade og krænkelse af grundlæggende menneskerettigheder, og at de fortsat vil gøre dette. Enhver yderligere emission af drivhusgasser, som bidrager til disse virkninger, vil derfor være ulovlig, med mindre denne emission kan begrundes i objektive forhold, og såfremt Unionen har søgt at foretage reduktioner inden for grænserne af dens tekniske og økonomiske formåen.

4. Fjerde anbringende vedrører påstanden om annullation, hvorved det gøres gældende, at der af følgende grunde ikke forelå nogen sådan begrundelse ved Unionens vedtagelse af de mål, der blev fastsat ved drivhusgasemissionsretsakterne:
 - Målene tillader emissioner i et omfang, der væsentligt overskrider EU's rimelige andel af det emissionsbudget, der implicit følger af de mål, der blev fastsat ved Parisaftalen, om en maksimal forøgelse af den globale gennemsnitstemperatur på 1,5 °C eller væsentligt under 2 °C.
 - Målene blev fastsat, uden at de sagsøgte undersøgte grænserne for Unionens tekniske og økonomiske evne til at foretage reduktioner. De valgte mål blev snarere valgt som den mest omkostningseffektive måde til at opfylde et tidligere langfristet emissionsmål, som siden er blevet erstattet af Parisaftalen.
 - De oplysninger, der er tilgængelige for de sagsøgte, viser, at Unionen faktisk havde evne til at iværksætte foranstaltninger, der ville resultere i reduktioner af drivhusgasser på mindst 50 % til 60 % under 1990-niveauet i 2030.
5. Femte anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at Unionen er forpligtet af højere rangerende retsregler til at undgå skade forårsaget af klimaændringer i henhold til den forpligtelse under folkeretlig sædvaneret, som forbyder stater at forårsage skade, og til at forebygge skade i henhold til artikel 191 TEUF. Unionen er også i henhold til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder forpligtet til at undgå og forebygge krænkelse af grundlæggende rettigheder, som forårsages af klimaændringer.
6. Sjette anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at Unionen i medfør af dens ansvar for emission af drivhusgasser tidligere har tilsidesat disse pligter:
 - Unionen har tilsidesat pligten til at undgå at påføre skade siden 1992, da FN's rammekonvention om klimaændringer blev vedtaget og viden om klimaændringer blev almindeligt udbredt.
 - Unionens tilsidesættelse af sine pligter blev forstærket i 2009, da både artikel 191 TEUF og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder var i kraft.
 - På disse tidspunkter var den fortsatte emission af drivhusgasser forbudt, med mindre denne adfærd var begrundet i objektive forhold. Unionen har ikke og kan ikke gøre gældende, at det niveau af emissioner, som den fortsatte med at tillade i denne periode, var foreneligt med dens tekniske og økonomiske evne til at reducere emissionerne.
7. Syvende anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at Unionen fortsat tilsidesætter sine forpligtelser ved vedtagelsen af målene for reduktion af emission i drivhusgasemissionsretsakterne. Som anført i anbringenderne vedrørende påstanden om annullation reducerer drivhusgasemissionsretsakterne ikke emissionerne, og de tillader fortsatte emissioner på niveauer, som er ulovlige, og som ikke kan begrundes.
8. Ottende anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at Unionens tilsidesættelse af forpligtelser er en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, som tillægger borgerne rettigheder. Unionen råder ikke over et skøn, der tillader den at nægte at overveje eller vedtage foranstaltninger inden for dens tekniske og økonomiske formåen med henblik på reduktion af emissioner.
9. Niende anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at tilsidesættelserne af pligter har forårsaget farlige klimaændringer, som har forårsaget alvorlig skade for visse af sagsøgerne, og som vil forårsage yderligere skade og skade af anden karakter for sagsøgerne i fremtiden.

10. Tiende anbringende vedrører påstanden om påbud, hvorved det gøres gældende, at Unionen er forpligtet til at sikre, at dens adfærd er i overensstemmelse med dens retlige forpligtelse til at foretage emissionsreduktioner i overensstemmelse med dens tekniske og økonomiske formåen, hvilket beviserne viser er en reduktion på mindst 50 % til 60 % i 2030 af 1990-niveauet for emissioner. Sagsøgerne søger et påbud fra Retten med denne virkning.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/410 af 14.3.2018 om ændring af direktiv 2003/87/EF for at styrke omkostningseffektive emissionsreduktioner og lavemissionsinvesteringer og afgørelse (EU) 2015/1814 (EUT 2018, L 76, s. 3), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 af 30.5.2018 om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimaindsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT 2018, L 156, s. 26) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30.5.2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (EUT 2018, L 156, s. 1). Sagsøgerne har i deres stævning henvist til forordning 2018/842 og forordning 2018/841 i de versioner, Rådet vedtog den 14.5.2018, før underskrift og offentliggørelse i EU-Tidende.

Sag anlagt den 1. juni 2018 — Laboratoire Pareva mod Kommissionen

(Sag T-337/18)

(2018/C 285/52)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Laboratoire Pareva (Saint Martin de Crau, Frankrig) (ved advokaterne K. Van Maldegem og S. Englebert)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold.
- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/619 (¹) af 20. april 2018 om ikke at godkende PHMB (1415; 4,7) som et eksisterende aktivstof til anvendelse i biocidholdige produkter af produkttype 1, 5 og 6 i henhold til forordning nr. 528/2012 (²) (herefter »den anfægtede afgørelse«) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget af Kommissionen i strid med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), den afledte EU-ret og principperne i EU-retten. Sagsøgeren har følgelig nedlagt påstand om annulation af den anfægtede afgørelse på grundlag af de følgende tre anbringender:

1. Første anbringende om væsentlige proceduremæssige fejl:

- Kommissionen har ikke overholdt de proceduremæssige skridt, som den skulle følge før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Kommissionen har tilsidesat væsentlige proceduremæssige regler i artikel 6, stk. 7, litra a), og artikel 6, stk. 7, litra b), i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1062/2014 (³), der, såfremt de var blevet efterlevet, kunne have ført til et andet resultat.